

EBA/GL/2019/01

den 17 januari 2019

Riktlinjer

om specificering av de typer av
exponeringar som ska förknippas med
hög risk

1. Efterlevnads- och rapporteringsskyldigheter

Riktlinjernas status

1. Detta dokument innehåller riktlinjer som har utfärdats enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010¹. I enlighet med artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 måste de behöriga myndigheterna och finansinstituten med alla tillgängliga medel försöka uppfylla kraven i riktlinjerna.
2. Av riktlinjerna framgår EBA:s syn på lämplig tillsynspraxis inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn eller på hur unionslagstiftningen ska tillämpas inom ett särskilt område. Behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010 som berörs av riktlinjerna ska efterleva dem genom att på lämpligt sätt införliva dem i sin praxis (till exempel genom att ändra sina rättsliga ramar eller tillsynsrutiner), även när riktlinjerna i första hand riktas till finansinstitut.

Rapporteringskrav

3. I enlighet med artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 ska de behöriga myndigheterna meddela EBA om att de uppfyller eller avser att uppfylla kraven i dessa riktlinjer eller på annat sätt ange skälen till att de inte uppfyller kraven, till den 1 juli 2019. Om någon sådan anmälan inte inkommer inom denna tidsfrist kommer EBA att anse att de behöriga myndigheterna inte uppfyller kraven. Anmälningar bör lämnas på det formulär som tillhandahålls på EBA:s webbplats till compliance@eba.europa.eu med hänvisningen "EBA/GL/2018/xx". Anmälningarna ska inges av personer som har befogenhet att rapportera om hur reglerna efterlevs på de behöriga myndigheternas vägnar. Alla förändringar i graden av efterlevnad måste rapporteras till EBA.
4. Anmälningarna kommer att offentliggöras på EBA:s webbplats i enlighet med artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Syfte, tillämpningsområde och definitioner

Syfte

5. I dessa riktlinjer anges vilka andra typer av exponeringar än de som nämns i artikel 128.2 i förordning (EU) nr 575/2013 som ska förknippas med särskilt hög risk och under vilka omständigheter, i enlighet med mandatet genom artikel 128.3 i förordning (EU) nr 575/2013.
6. På EBA:s eget initiativ ska dessa riktlinjer dessutom ange, endast inom ramen för dessa riktlinjer, definitioner av begreppen "riskkapital" ("venture capital") och "riskkapitalfond" ("private equity") som avses i artikel 128.2 a och c i förordning (EU) nr 575/2013.

Tillämpningsområde

7. I dessa riktlinjer redogörs för begreppen investeringar i riskkapitalföretag och investeringar i riskkapitalfonder såsom anges i artikel 128.2 a och c, kapitalkravsförordningen (CRR). I riktlinjerna anges även vilka andra typer av exponeringar än de som nämns i artikel 128.2 i kapitalkravsförordningen, som ska förknippas med särskilt hög risk och under vilka omständigheter, i enlighet med mandatet i artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen.

Adressater

8. Dessa riktlinjer riktar sig till behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 4.2 (i) i förordning (EU) nr 1093/2010 och till instituten enligt definitionen i artikel 4.1 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Definitioner

9. Om inte annat anges har de termer som används och definieras i förordning (EU) nr 575/2013 samma betydelse i riktlinjerna.

3. Genomförande

Tillämpningsdatum

10. Dessa riktlinjer gäller från den 1 juli 2019.

4. EBA:s riktlinjer om specificering av de typer av exponeringar som ska förknippas med hög risk

4.1. Investeringar i riskkapitalföretag och/eller riskkapitalfonder

1. Institutet ska betänka att investeringar i riskkapitalföretag som avses i artikel 128.2 a i förordning (EU) nr 575/2013 som ett minimum omfattar alla investeringar som uppfyller följande båda villkor:
 - (a) Investeringen är den ena av följande typer av investeringar:
 - (i) Icke-räntebärande exponeringar som inte är noterade på en börs och medför en efterställd återstående fordran på ett icke börsnoterat företags tillgångar eller intäkter.
 - (ii) Räntebärande exponeringar och andra värdepapper, partnerskap, derivat eller andra instrument som har en ekonomisk substans som liknar de exponeringar som avses i punkt i och som inte är börsnoterade.
 - (b) Investeringen innehas i avsikt att förse nystartade företag med finansiering, bland annat till utvecklingen av en ny produkt och relaterad forskning för företaget för att kunna saluföra denna produkt, till uppbyggnaden av företagets produktionskapacitet eller till expansionen av företagets verksamhet.
2. Institutet ska betänka att investeringar i riskkapitalfonder som avses i artikel 128.2 c i förordning (EU) nr 575/2013 som ett minimum omfattar alla investeringar som uppfyller följande båda villkor:
 - (a) Investeringen är den ena av följande typer av investeringar:
 - (i) Alla icke-räntebärande exponeringar som inte är noterade på en börs och medför en efterställd återstående fordran på ett företags tillgångar eller intäkter.
 - (ii) Räntebärande exponeringar och andra värdepapper, partnerskap, derivat eller andra instrument som har en ekonomisk substans som liknar de exponeringar som avses i punkt i och som inte är börsnoterade.
 - (b) Investeringen innehas i avsikt att generera en vinst genom ett "leveraged buy-out" (LBO, lånefinansierat företagsköp), en börsintroduktion, annan försäljning av aktieinnehavet eller transaktion med en liknande ekonomisk substans.

Investeringar där institutet avser att utveckla en strategisk affärsförbindelse med det företag det har investerat i ska inte betraktas som riskkapitalfonder inom ramen för dessa riktlinjer. Sådana investeringar kan dock fortfarande utgöra högriskexponeringar enligt avsnitt 4.2 i dessa riktlinjer.

4.2. Andra typer av exponeringar som ska betraktas som högriskexponeringar

3. Tillämpningsområdet för uppgiften att identifiera poster förknippade med särskilt hög risk som inte redan omfattas av artikel 128.2 i förordning (EU) nr 575/2013 ska omfatta alla exponeringsklasser, med särskild betoning på de exponeringsklasser som avses i artikel 112 g, p och q i förordning (EU) nr 575/2013.
4. Instituterna ska betrakta följande som poster förknippade med särskilt hög risk bland dem som avses i punkt 3, som ett minimum: de exponeringar som uppvisar nivåer och intervaller av riskfaktorer som inte delas med andra gäldenärer eller transaktioner av samma exponeringsklass.
5. Inom ramen för punkt 4 ska instituten, som ett minimum, betrakta samtliga följande exponeringar såsom uppvisande nivåer och intervaller av riskfaktorer som inte delas med andra gäldenärer eller transaktioner av samma exponeringsklass:
 - (a) All finansiering av spekulativa investeringar i både finansiella och icke-finansiella tillgångar som inte är fast egendom, där gäldenären avser att sälja vidare tillgångarna i vinstsyfte, inräknat finansieringen av spekulativa investeringar i lös egendom, jordbruksprodukter eller immateriella tillgångar (t.ex. licenser eller patent) där följande båda villkor är uppfyllda:
 - (i) Det finns en särskilt hög risk för förluster om gäldenären fallerar, särskilt vid otillräcklig likviditet på marknaden eller hög prisvolatilitet för det finansierade föremålet som ännu inte reducerats i tillräcklig grad genom avtalsmässiga arrangemang, inräknat oåterkalleliga i förväg uppgjorda försäljningskontrakt.
 - (ii) Gäldenären har inte tillräckligt med andra tillgängliga intäkter och tillgångar för att reducera det utlånande institutets risk för förluster, särskilt i de fall där risken för förluster är hög i förhållande till gäldenärens finansiella medel.
 - (b) All exponering där det saknas en särskild extern kreditvärdering för en viss facilitet, som är mot en enhet som särskilt bildats för att finansiera eller förvalta andra materiella tillgångar än fast egendom, eller som utgörs av en ekonomiskt jämförbar exponering, med avtalsmässiga arrangemang som ger utlånaren en väsentlig grad av kontroll över tillgångarna och inkomsten av dessa och där den främsta finansieringskällan för återbetalning av lånet är inkomsten av de finansierade tillgångarna och inte den allmänna betalningskapaciteten i ett kommersiellt företag, där något av följande villkor har uppfyllts:
 - (i) Institutet har i sin analys identifierat en hög risk för förluster till följd av något av följande:
 - Signifikanta brister i finansiell styrka hos motsvarande specialföretag.
 - Signifikant osäkerhet relaterad till den politiska och rättsliga miljön för projektets lokalisering, om relevant.
 - Transaktionens eller tillgångarnas särdrag.
 - Minskad styrka hos sponsorn eller utvecklaren.

- (ii) Institutet har identifierat en hög risk för förluster för en exponering som gäller projektfinansiering i form av ett enda projekt i fasen innan det tas i drift när det ännu saknar ett positivt kassaflöde som är tillräckligt för att omfatta alla kvarstående avtalsförpliktelser och minskande långsiktig skuld, och där dess kassaflöde både tjänar som säkerhet och en källa till återbetalning som institutet inte anser är av hög kvalitet, eftersom den gör det oförmöget att uppfylla sina finansiella åtaganden i tid.
6. För alla aktieexponeringar mot en viss emittent ska man överväga om de ska klassificeras som poster förknippade med särskilt hög risk när något av följande villkor har uppfyllts:
- (a) Riskvikten för någon av institutets skuldexponeringar till samma emittent är 150 procent.
 - (b) Emittentens skulder skulle få en riskvikt på 150 procent, om dessa skuldförbindelser var institutets exponeringar, på grund av något av följande skäl:
 - (i) Den förknippade kreditvärderingen av ett externt kreditvärderingsinstitut (ECAI) som utsetts av institutet för den motsvarande skuldförbindelsen berättigar till en riskvikt på 150 procent.
 - (ii) Emittenten inte uppfyller sina skyldigheter enligt artikel 178 i förordning (EU) nr 575/2013.

4.3. Meddelandekrav

7. När instituten identifierar typer av exponeringar som innebär en särskilt hög risk för förluster i enlighet med villkoren i artikel 128.3 i förordning (EU) nr 575/2013, som skiljer sig från dem som identifierats i enlighet med punkt 5 eller 6, ska instituten meddela de behöriga myndigheterna inom sin jurisdiktion, och lämna en kortfattad beskrivning av de främsta särdragen för dessa exponeringar. De behöriga myndigheterna ska i sin tur meddela EBA.

Följedokument

Kostnads-nyttoanalys/konsekvensbedömning

I denna konsekvensbedömning ges en analys av de eventuella kostnaderna och fördelarna relaterade till policyn i dessa riktlinjer. Denna analys ger läsaren en översikt över resultaten vad gäller identifieringen av problemet, de alternativ som identifierats för att ta itu med problemet och de eventuella konsekvenserna av dessa alternativ.

Följande analys består av tre delar. Den första delen ger en analys av grundscenariot vad gäller institutens nuvarande praxis, tillsynsregler och tillsynspraxis, samt lagstiftningen. Den andra delen innehåller de alternativ som övervägts vad gäller viktigare policybeslut i samrådsdokumentet. Slutligen är kostnads-nyttoanalysen baserad på de främsta policyändringarna i jämförelse med nuvarande tillsynsregler och tillsynspraxis, institutens nuvarande praxis samt lagstiftningen.

A. Problembeskrivning

Den fråga som tas upp i riktlinjerna är bristen på gemensam institutionell och tillsynsrelaterad praxis vad gäller de typer av exponeringar som är förknippade med särskilt hög risk och under vilka omständigheter. Efter att en exponering som innebär en särskilt hög risk identifierats genom tillämpningen av artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen, får en sådan exponering en riskvikt på 150 procent. Alla frågor som lyfts fram vid utvecklingen av dessa riktlinjer är avsedda att harmonisera reglerna för identifiering av exponeringar som ska förknippas med särskilt hög risk.

B. Policymålsättningar

Riktlinjernas målsättning är att upprätta överensstämmelse i institutens bedömningar av huruvida en exponering utgör en särskilt hög risk i den mening som avses i artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen. Skillnader i institutens och tillsynsutövarnas praxis vad gäller specificeringen av olika typer av exponering som bör betraktas som av särskilt hög risk kan leda till olika spelregler mellan instituten, samt till en omotiverad variation av riskvägda tillgångar vid schablonmetoden. Medlemsstaterna och instituten förväntas öka kapitalbaskravens jämförbarhet.

Riktlinjerna avser att specificera de typer av exponeringar som ska förknippas med särskilt hög risk, genom att

- tillhandahålla ett förtydligande av begreppen investeringar i riskkapital ("venture capital") och investeringar i riskkapitalfonder ("private equity") såsom avses i artikel 128.2 a och c i kapitalkravsförordningen,
- tillhandahålla en allmän strategi för att identifiera exponeringar som ska förknippas med särskilt hög risk,

- ange exempel på typer av exponeringar som ska betraktas som exponeringar som ska förknippas med särskilt hög risk,
- införa ett system för anmälan för all annan högriskexponering som tilldelas en riskvikt på 150 procent genom tillämpning av artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen som inte omfattas av några andra krav i dessa riktlinjer.

C. Grundscenario

Grundscenariot kan definieras som tillsynsregler och tillsynspraxis, institutens nuvarande praxis samt lagstiftningen.

Grundscenariot i form av förväntningar på tillsynen anges på grundval av information som utbytt mellan de behöriga myndigheter som deltog i de relevanta arbetsgrupperna. Baserat på detta utbyte kan det anses att spekulativa investeringar, liksom specialutlåning av låg kvalitet, redan beaktas i vissa av EU:s jurisdiktioner i syfte att identifiera exponeringar som är förknippade med särskilt hög risk.

Grundscenariot vad gäller institutens nuvarande praxis antas vara jämförbart med grundscenariot för tillsyn.

Grundscenariot vad gäller lagstiftningen anges i den nuvarande kapitalkravsförordningen och ger därför ingen utgångspunkt för konsekvensbedömningen, då inga specifika typer av exponeringar för närvarande anges enligt artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen.

D. Övervägda alternativ

Tillämpningsområdet för riktlinjerna om identifieringen av exponeringar förknippade med hög risk

Diskussioner fördes om att utesluta flera exponeringsklasser från tillämpningsområdet för dessa riktlinjer. I synnerhet föreslogs det att exponeringar mot nationella regeringar eller centralbanker, exponeringar mot delstatliga eller lokala självstyrelseorgan och myndigheter samt exponeringar mot offentliga organ skulle uteslutas från riktlinjernas tillämpningsområde eftersom dessa exponeringar inte förväntas vara exponerade mot en hög risk för förluster. Det bör härvidlag påpekas att artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen inte kan begränsas till vissa exponeringsklasser och att denna artikel därför också gäller för de ovan beskrivna exponeringsklasserna. Vidare bör det påpekas att det i praktiken är mycket osannolikt att eventuell exponering härrörande från dessa exponeringsklasser hamnar under de typer av exponeringar som beskrivs i punkt 3, 4, 5 eller 6 i dessa riktlinjer.

Dessutom föreslogs det att "exponeringar mot multilaterala utvecklingsbanker", enligt artikel 117.2 i kapitalkravsförordningen, ska undantas från riktlinjerna, då dessa är riskvägda vid 0 procent. För dessa exponeringar motsäger bedömningen av höga risker de multilaterala utvecklingsbankernas art, vilka inrättas för ekonomiska och sociala utvecklingsprojekt och har ett stort statligt deltagande. Men såsom framgick i den föregående punkten kan inte riktlinjerna begränsa det allmänna tillämpningsområdet för artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen.

Slutligen övervägdes även uteslutningen av små och medelstora företag (SMF) från riktlinjernas tillämpningsområde. I detta sammanhang ansågs det möjligt att deras bedömning av höga risker har en negativ inverkan på finansieringen av små och medelstora företag, som har en fundamental roll inom skapandet av ekonomisk tillväxt och tillhandahållandet av arbetstillfällen på EU:s marknad (se skäl 44 i kapitalkravsförordningen). Detta argument har utvecklats i avsnittet "Bakgrund och motivering" i samrådsdokumentet. Artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen gäller dock för små och medelstora företag genom denna förordning, och riktlinjerna kan inte reducera det allmänna tillämpningsområdet för denna artikel, vilket tidigare påpekats. Det bör dock noteras att det är mycket osannolikt att SMF-exponeringar hamnar under de typer av exponeringar som anges i punkterna 4 och 5, och det ansågs därför bättre att behålla små och medelstora företag inom bedömningens tillämpningsområde, då deras bedömning inom ramen för artikel 128.3 annars kanske inte harmoniseras tillräckligt.

Styrelseaspekter

Man övervägde att inkludera styrelseaspekter i riktlinjerna, vilket skulle ha medfört att instituten i sin interna politik skulle ha behövt fastställa t.ex. sin riskbenägenhet vad gäller högriskexponeringar, hur de bedömer högriskexponeringar för både nyförvärvade företag och för redan befintliga exponeringar, samt vissa andra styrelseaspekter. Men för att riktlinjerna skulle överensstämma med mandatet i artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen följdes inte detta upp.

Förteckning över kriterier

Dessutom övervägde man att införa en förteckning över mer utförliga och objektiva kriterier för bedömningen av huruvida enkla exponeringar/transaktioner omfattas av en hög risk för förluster eller inte. Instituterna skulle därigenom ha varit tvungna att identifiera andra relevanta typer av exponeringar, som inte redan omfattas av artikel 128.2 i kapitalkravsförordningen eller någon annan del av riktlinjerna. Mer utförliga och objektiva kriterier i likhet med dessa skulle ha tvingat instituten att identifiera exponeringar som håller nere nivåer och intervaller av riskfaktorer som inte delas med andra gäldenärer eller transaktioner i en exponeringsklass som övervägs genom att beakta

- (a) utlösningsmekanismer utifrån institutens egen kreditvärdering som visar att en gäldenär har otillräckliga finansiella medel för att återbetala skuld,
- (b) signifikansen av den mängd exponering, den andel av delen utan säkerhet eller den nivå av belåningsgrad (LTV) som skulle leda till en hög risk för förluster,
- (c) interna eller externa kreditbetyg/kvalitet som uttrycker hög risknivå eller andra aspekter, som skulle leda till en hög risk för förluster.

Dessa överväganden förkastades dock av följande skäl:

- Om en sådan förteckning tillhandahålls skulle det anses nödvändigt att definiera trösklar för enskilda utlösningsmekanismer, då tilldelningen av en exponering till exponeringsklassen för hög risk annars skulle vara bankspecifik, vilket skulle strida mot schablonmetoden. Kalibreringen av sådana trösklar bedömdes vara extremt svår.

- Det ansågs att institut som använder schablonmetoden inte alltid har de nödvändiga uppgifterna till hands. De föreslagna utlösningmekanismerna skulle vidare behöva definieras mycket utförligt, vilket banker som använder schablonmetoden skulle ha svårt att bedöma i praktiken (t.ex. LTV vad gäller nuvarande eller ursprungligt marknadsvärde, hur marknadsvärde ska definieras).

Synpunkter från bankintressentgruppen

Bankintressentgruppen (BSG) välkomnar möjligheten att bidra till samrådet om ”EBA:s riktlinjer om de exponeringar som ska förknippas med hög risk”.

Det är viktigt att påpeka att exponeringsklassen för hög risk just nu analyseras inom ramen för CRR2-trepartsförhandlingarna, vilket kan signifikant ändra tillämpningsområdet för artikel 128. Detta gäller också för genomförandet av det nya (fullbordade) Basel III-regelverket.

Dessa riktlinjer utgör därför mycket övergående åtgärder i modifieringen av riskvägda tillgångar. Införandet av en process för anmälan enligt punkt 6 skulle bara ge en regelbörda av lågt mervärde över en kort tid, vid den tid när bankerna genomför CRR2 och därefter fullbordar Basel III.

Vidare kan det vara lämpligt att anpassa definitionerna till dem från Basel III-schablonmetoden för kreditrisk, och särskilt till de spekulativa exponeringar som inte är noterade och andra efterställda skulder, kapital och riskkapitalfonder.

Dessutom rekommenderar vi att alla investeringar för vilka en bank avser att utveckla en strategisk affärsförbindelse med företaget i fråga inte betraktas som privatkapital inom ramen för dessa riktlinjer.

Kriteriet hög exponering ska vidare inte gälla för fastighetsutveckling där framtida försäljningslöften är baserade på oåterkalleliga åtaganden.

BSG uppskattar slutligen EBA:s ansträngningar att grundligt granska riskvägda tillgångar och i synnerhet internmetoden för riskvägd exponering. Med detta sagt måste den nuvarande CRR-definitionen av spekulativ fast egendom analyseras närmare. Den europeiska strategin är mycket bred eftersom den kräver att nästan all fastighetsfinansiering betraktas som hög risk. Fler riktlinjer behövs för att särskilja spekulativa projekt och icke-spekulativa.

Synpunkter på det offentliga samrådet och på yttrandet från BSG

EBA genomförde ett offentligt samråd om utkastet till förslag i samrådsdokumentet [CP/EBA/2018/03](#).

Samrådsperioden varade i tre månader och avslutades den 17 juli 2018. Sammanlagt mottogs 13 svar, varav 11 offentliggjordes på EBA:s webbplats.

En sammanfattning av de centrala punkterna och andra kommentarer som uppstod vid samrådet, analyser och diskussioner som utlösts av dessa kommentarer, samt de insatser som vidtas för att vid behov åtgärda dem ges i tabellerna nedan.

Flera näringslivsorganisationer lämnade i många fall likartade kommentarer, eller samma organisation upprepade sina kommentarer i sina svar på olika frågor. I dessa fall har kommentarerna och EBA:s analys lagts in i det avsnitt i detta dokument där EBA finner att de passar bäst.

Ändringar av utkastet till riktlinjer har införlivats till följd av de svar som mottogs under det offentliga samrådet.

Sammanfattning av viktiga frågor och EBA:s svar

Bland de kommentarer som mottogs under samrådsperioden ifrågasattes tidpunkten för riktlinjerna. Man fann att riktlinjerna antingen kom för sent efter utfärdandet (2013) av mandatet i artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen eller att riktlinjerna kommer att föregripa i) det kommande EU-genomförandet av det reviderade Basel III-regelverket, som inte innefattar den föreskrivna exponeringsklassen "poster förknippade med särskilt hög risk", och ii) de möjliga ändringarna av artikel 128 inom ramen för CRR2. EBA finner att samverkan med tidtabellen för de förestående föreskrivna revideringarna av det nuvarande regelverket är oundviklig, men svår att förutse vad gäller tidpunkten, varför det behövs en riktlinje om behandling av nuvarande exponeringar förknippade med hög risk. Dessa riktlinjer möjliggör inte bara en högre grad av jämförbarhet inom nuvarande praxis för att identifiera exponeringar förknippade med hög risk, utan underlättar även övergången till de kommande föreskrivna revideringarna, genom att banker och tillsynsutövare kan använda riktlinjerna för att identifiera riskfaktorer som ansluter sig till det framtida Basel-regelverket.

Flera respondenter tog upp frågor om definitionen och tillsynsbehandlingen av finansiering av spekulativ fast egendom, trots att samrådsdokumentet understryker att denna typ av exponering ligger utanför riktlinjernas tillämpningsområde eftersom den redan ingår i artikel 128.2 i kapitalkravsförordningen. EBA:s beslut att utesluta finansieringen av spekulativ fast egendom från riktlinjerna byggde på förståelsen att kapitalkravsförordningen redan tillhandahåller en definition av detta. Vidare är detta ett område där man kan se att väsentliga förändringar kommer att ske inom Basel III-regelverket och som därför antingen kan leda till att genomförandet av Basel III-avtalet föregrips eller till att ett inkonsekvent genomförande av det framtida Basel III-avtalet riskeras. Detta oaktat kommer branschens observationer att noga bedömas under den pågående debatten inom EBA om detta ämne.

Under samrådsperioden mottogs kommentarer från respondenter som ogillade att begreppen riskkapitalfonder ("private equity") och riskkapital ("venture capital") inkluderades i riktlinjerna. Som en näst bästa lösning framhöll respondenter att definitionen av riskkapitalfonder och riskkapital endast bör gälla för bankers direktinvesteringar och bör utesluta alla investeringar i form av aktier eller andelar i ett företag för kollektiva investeringar. Dessutom menade man att definitionerna bör ansluta sig till dem som ges genom Basel III-regelverket och, i synnerhet, till de spekulativa onoterade exponeringarna och andra efterställda skuld-, kapital- och riskkapitalfond-exponeringar (punkterna 50–53). I överensstämmelse med sina befogenheter har EBA tagit initiativ till att, endast inom ramen för dessa riktlinjer, tillhandahålla en definition av begreppen riskkapitalfonder och riskkapital. Denna åtgärd har vidtagits just på grund av avsaknaden av riktlinjer som är tillgängliga för allmänheten om dessa begrepp, och eftersom definitionerna anses nödvändiga för att ge vägledning och säkra harmoniseringen av de typer av exponeringar som betraktas som investeringar i riskkapital och riskkapitalfonder. Vidare tydliggör EBA att definitionerna gäller för direktinvesteringar och alltid

när genomlysningmetoden används för exponeringar i form av aktier eller andelar i företag för kollektiva investeringar, i linje med det svar kommissionen gav på Q&A 2013_374.

Många av de kommentarer som lämnats gällande samrådsdokumentet har tagit upp frågan om riktlinjernas tillämpningsområde, där respondenterna lagt fram skilda åsikter om huruvida riktlinjerna bör ha en bredare eller smalare syn när det gäller de exponeringsklasser som bör utgå under identifieringen av exponeringar förknippade med hög risk. På grund av dessa kommentarer har EBA ändrat avsnitt 4.2 i riktlinjerna för att ge instituten ett tydligare, holistiskt identifieringssystem för exponeringar förknippade med hög risk. Detta är i enlighet med det mandat som har beviljats EBA genom artikel 128.3 i kapitalkravsförordningen. Det tar även hänsyn till empiriska belegg om finansinstitutens funktion. Den underliggande logiken i avsnitt 4.2 är därför som följer: i) punkt 3 presenterar tillämpningsområdet för denna uppgift (samtliga exponeringsklasser) med viss betoning på vissa specifika områden; ii) punkt 4 presenterar det allmänna kriteriet för när en exponering anses vara förknippad med hög risk; iii) punkt 5 illustrerar specifika fall där det allmänna kriteriet anses vara uppfyllt; och iv) punkt 6 presenterar andra specifika fall där det allmänna kriteriet anses vara uppfyllt, vilka är specifika för riskkapitalfondens exponeringsklass.

Införandet av mekanismen för anmälan har ifrågasatts av respondenter till samrådsdokumentet, men EBA har beslutat att behålla denna. Denna mekanism skulle vara användbar utifrån perspektivet av förståelse av vilka återstående exponeringar som kan vara förknippade med hög risk men som inte identifierats genom de tidigare stegen i riktlinjerna. Adressater för anmälningarna bör dock vara de nationella behöriga myndigheterna och inte EBA direkt. Lagtexten har ändrats i enlighet med detta. Alla sådana anmälningar ska därefter vidarebefordras till EBA, efter att den tekniska lösningen för detta har genomförts.